

DESPRÉS DEL DILUVI,
DE ROBERT GRAVES

Traducció de Miquel Àngel Llauger

Noè recobra el colomí
que al bec li porta un branquilló
d'una olivera que vol dir
que, si Déu vol parar els ruixats,
el món encara pot florir.

Sem, Cam i Jàfet fan un crit,
però esperar se'ls farà llarg,
fins que Noè no hagi sortit
i, contemplant els encontorns,
digui quin fat els està escrit.

«L'aigua que Déu ens va enviar,
on ha quedat?» Qui ho sap és Déu.
Noè veié un immens fangar
amb bocs negats, i amb ametllers
amb flor que malda per guaitar.

«Nois atrevits, quedeu aquí!
tot aquest llot d'aquí al voltant
el sol o el vent l'han d'endurir,
si és que volem posar uns taulons
al flanc de l'arca, i descendir.»

Esposa i fills que el volen bé,
vaques i xais, pots de llavors,
bastó, ronsal, xorrac, paller:
Noè preveu viure feliç
amb tot el que ha de menester.

Canteu amb goig al cel tot clar,
Noès superbs del temps present!
Bé que sovint hem d'albirar
(tot lamentant-nos, més o menys)
fanguers que el sol no eixugarà,

és un regal l'arc de color
i el vi de Déu és vi de goig,
i, si Ell fa anar a l'escorxador
la mala gent, l'adorarem,
mentre ens ofega la pudor.

Els articles d'aquest número 3 de la revista *Veus baixes*,
publicats al març de 2015,
amb ISSN 2254-5336,
es publiquen amb llicència Creative Commons:
se n'autoritza la reproducció sempre que se'n citi l'autor,
que sigui sense propòsits comercials
i que no se'n facin elaboracions derivades

